

521.113.6
Б19

Тривожні люди

C1212664

Фредрік
БАКМАН

РОЗДІЛ 24

Допит свідка

Дата: 30 грудня

Ім'я свідка: Зара

Джим: Вітаю, мене звати Джим!

Зара: Так-так, дорогенький. Давайте швидше!

Джим: Я повинен записати ваші свідчення про те, що сталося. Розкажіть усе своїми словами.

Зара: А чіями ж іще словами я мала б розповідати?

Джим: Ні-ні, ви не так мене зрозуміли. Це вислів такий. Але спершу я повинен звернути вашу увагу, що все сказане буде записано. Ви маєте право говорити в присутності адвоката, якщо забажаєте.

Зара: Але для чого це мені?

Джим: Я тільки хотів повідомити. Мої шефи кажуть, що їхні шефи стверджують, що важливо, аби все було правильно. Сюди мають приїхати слідчі особливого призначення зі Стокгольма, щоб перебрати ведення справи. Мій син через це дуже сердиться, він, знаєте, теж поліціант. Тому я просто хотів бути коректним і нагадати вам про адвоката.

Зара: Дорогенький, адвоката наймати мені доведеться тоді, коли Я буду погрожувати комусь пістолетом. А не коли погрожували мені.

Джим: Розумію. Я не хотів, щоб це прозвучало грубо, аж ніяк. У вас був важкий день. Просто правдиво відповідайте на запитання, оце й усе. Хочете кави?

Зара: Ви називаєте це кавою? Я бачила те, що витікало з кавоварки, і не буду цього пити, навіть якби ми з вами

були останніми на світі людьми, а ви клялися б, що це отрута.

Джим: Навіть не знаю, кому зараз більше дісталося – мені чи каві?

Зара: Ви сказали, щоб я чесно відповідала на всі запитання.

Джим: Так-так. Правильно. Так я й казав. Що ж, тоді дозвольте насамперед запитати: чому ви були в квартирі?

Зара: Ідіотське запитання. Це ви стояли на сходовій клітці, коли нас відпустили?

Джим: Так. То був я.

Зара: Отже, ви перші після нас зайшли до квартири? І все-таки згубили слід грабіжника?

Джим: Насправді не я зайшов першим. Я чекав Джека, свого колегу. Ви, напевно, вже бачили його. Це він першим потрапив у квартиру.

Зара: Усі поліціанти мають однаковий вигляд – вам про це відомо?

Джим: Джек – мій син. Може, тому ви так думаєте.

Зара: Джим і Джек?

Джим: Так. Як «Джим Бім» і «Джек Деніелс».

Зара: Це мало бути смішним?

Джим: Та ні. Ні. Моя дружина теж не вважала, що це смішно.

Зара: То ви одружені? Це ви правильно зробили.

Джим: Так-так, тобто – ні, але зараз це не стосується справи. Можете коротко розповісти, чому ви були на показі квартири?

Зара: Бо відбувався показ квартири – а чому це вас насторожує?

Джим: Тобто ви прийшли подивитися квартиру?

Зара: Знаєте, а мізки у вас такі ж моторні, як мокрі кукурудзяні пластівці.

Джим: Це означає «так»?

Зара: Це означає те, що означає.

Джим: Та ні, я тільки хотів уточнити, чи був у вас намір КУПИТИ квартиру?

Зара: Ви агент із нерухомості чи поліціант?

Джим: Я лише хочу сказати, що вигляд у вас аж надто заможний, щоб можна було подумати, ніби ви зацікавилися купівлею такої квартири.

Зара: Ну, знаєте, різне про мене «можна було подумати».

Джим: Та так, тобто — ні, я маю на увазі, що ми з колегами могли б так подумати. Принаймні один із моїх колег. Мій син. Звісно, на основі певних свідчень. Ви маєте вигляд забезпеченої людини, а це хотів сказати. А та квартира, на перший погляд, не зовсім те, що ви могли би хотіти придбати.

Зара: Дорогенький, проблема середнього класу в тому, що ви вважаєте, ніби надто багаті не можуть собі дозволити купівлю чогось дешевого. Але це не так. Навпаки, можна бути лише надто бідним, щоб купувати дешево.

Джим: Так. Що ж. Тоді будемо рухатися далі. До речі, я правильно написав ваше прізвище?

Зара: Ні.

Джим: Ні?

Зара: Але є цілком логічне пояснення, чому написано з помилками.

Джим: Справді?

Зара: Так. Це тому, що ви ідіот.

Джим: Перепрошую. Продиктуйте, будь ласка, по літерах.

Зара: І-д-і-о-т.

Джим: Я мав на увазі ваше прізвище.

Зара: Тоді нам доведеться просидіти тут цілу ніч, а дехто з нас, дорогенький, має по-справжньому важливу для суспільства роботу, тож дозвольте підсумувати: якийсь божевільний із пістолетом пів дня тримав у заручниках мене та групу інших не таких заможних бідолах, ви разом з іншими співробітниками поліції оточили будівлю, це показували по телебаченню, але вам усе-таки вдалося прогавити

грабіжника. Тепер одним із ваших пріоритетних завдань мав би бути розшук цього грабіжника, але натомість ви сидите собі й сходите потом, бо вперше в житті почули прізвище, в якому більше трьох приголосних укупі. Ваші шефи навряд чи придумали б швидший спосіб розтринькати сплачені мною податки, навіть якби я запропонувала їх спалити й сама подала сірники.

Джим: Я розумію, що ви розсерджені.

Зара: А ви справді кмітливий.

Джим: Я тільки хочу сказати, що ви пережили великий стрес. Ніхто ж не очікує, що під час показу квартири нам стануть погрожувати пістолетом. Так, у газетах пишуть, що ринок нерухомості тепер став жорстким, але брати заручників — це, мабуть, трохи занадто, хіба ні? Я маю на увазі, ті журналісти одного дня кажуть, що це «ринок покупців», наступного — що «ринок продавців», але ми ж розуміємо, що це завжди був ринок банківських паскуд? Хіба не так?

Зара: Це, напевно, був жарт?

Джим: Ні-ні, це я так, хотів завести бесіду. Я лише кажу, що в нас тепер таке суспільство, що були б задіяні значно скромніші ресурси поліції, якби грабіжник таки пограбував банк, а не взяв вас у заручники. Та ви самі знаєте, усі ж ненавидять банки. Як то кажуть, часом навіть не знаєш, хто більший шахрай: той, хто грабує банк, чи той, хто ним керує.

Зара: Справді, так кажуть?

Джим: Ну так. Хіба ні? Просто я вчора прочитав у газеті, скільки ці директори банків заробляють. Вони живуть у величезних, як замки, віллах за п'ятдесят мільйонів, а звичайні люди ледве можуть погасити проценти.

Зара: Можна вас дещо запитати?

Джим: Звичайно.

Зара: Чому такі, як ви, завжди вважають, що успішні люди мають бути покарані за свій успіх?

Джим: Що?

Зара: У вас там у поліційній академії всі змовилися? Вам наговорили дурниць, начебто в поліціантів така сама зарплата, як і в директорів банків, чи ви не знаєте елементарної математики?

Джим: Ну так. Так. Та ні. Ну...

Зара: Чи ви просто гадаєте, що весь світ вам щось винен?

Джим: Перепрошую, я раптом згадав, що не запитав, ким ви працюєте.

Зара: Я – директорка банку.

В одному шведському містечку стається невдала спроба пограбування банку. Грабіжник, намагаючись втекти від поліції, забігає в житловий будинок, випадково опиняється у квартирі, яку саме показують групі потенційних покупців, і бере цих людей у заручники. Ситуація для всіх стресова, проте поступово заручники знайомляться, спікуються й діляться своїми життєвими історіями. Та коли зрештою все закінчується і поліції вдається вивести усіх людей, грабіжника в квартирі не виявляється... Загадкову справу беруться розплутати двоє поліціантів.

Роман «Тривожні люди» — це іронічна історія про пограбування, яке не відбулося, про показ квартири, який звів таких різних, але в дечому схожих людей, та про тривожність, яка за певних обставин проявляється в кожному з нас.

Фредрік Бакман — шведський блогер, журналіст і письменник, автор всесвітньо відомих бестселерів «Чоловік на ім'я Уве», «Моя бабуся просить її вибачити», «Брітт-Марі була тут», «Ведмеже місто» та інших. Книги Фредріка Бакмана перекладено двадцятьма п'ятьма мовами світу.

«Заплутана, мудра й часто смішна до кольок — це цілком оригінальна історія, яка дарує справжнє задоволення».

People

«Бакман знову тонко вловлює безладну сутність людської природи... Цей роман розумний та вражаючий, а ще він змушує сміятися й плакати водночас».

Washington Post

 книголав

ISBN 978-617-7820-91-7
9 786177 820917

